

Οι λησμονημένοι φίλοι μας

/ Γενικά / Ορθόδοξη πίστη

Εκ φύσεως ο άνθρωπος διακατέχεται από την ανάγκη επικοινωνίας με τους συνανθρώπους του. Και όλοι ξεχωρίζουμε κάποιους στο περιβάλλον μας, με τους οποίους συνδεόμαστε στενότερα. Έτσι, όλοι έχουμε φίλους, τους οποίους εμπιστευόμαστε και στους οποίους συχνά στηριζόμαστε. Στην περίπτωση αυτή η φιλία γίνεται δεσμός ιερός και ο φίλος αληθινός αδελφός. Τέτοιες φιλίες χαρακτηρίζονται γνήσιες, γιατί είναι απαλλαγμένες από το στοιχείο του συμφέροντος και της ιδιοτελείας. Και είναι ευτύχημα, το ότι μπορούμε να

ανατρέχουμε σε παραδείγματα αληθινής φιλίας όλων των εποχών.

Από την αρχαιότητα π.χ. μπορούμε να θυμηθούμε τον Δάμωνα και τον Φιντία, από την Π. Διαθήκη τον Ιωνάθαν με τον Δαβίδ, από την Κ. Διαθήκη τον Φίλιππο και τον Ναθαναήλ, από την εκκλησιαστική μας ζωή και ιστορία τον Μ. Βασίλειο με τον ομόψυχό του Γρηγόριο τον Θεολόγο, για να περιορισθούμε σ' αυτά. Για τέτοιες φιλίες ο λόγος του Θεού μας συμβουλεύει: «εις πάντα καιρόν φίλος υπαρχέτω σοι» (Παροιμ. ιζ 17). Διότι, βεβαίως, η παρουσία φίλου δίπλα μας, μας παρέχει ένα αίσθημα ασφαλείας και σιγουριάς, ιδιαίτερα στα δύσκολα του βίου μας, αφού ο πόνος που μοιράζεται γίνεται μισός και η χαρά διπλασιάζεται.

Υπάρχουν, όμως, και φιλίες που δεν αντέχουν στον χρόνο. Φιλίες και φίλοι, που όταν δοκιμάζονται, αποδεικνύονται ασταθείς και κίβδηλοι. Τέτοιοι φιλικοί δεσμοί διαλύονται καθημερινά και η αγάπη μεταβάλλεται σε μίσος και εχθρότητα. Λυπηρό μεν, αλλά ανθρώπινο. Γιατί στα ανθρώπινα πράγματα δεν υπάρχει τελειότητας.

Στην εγωϊστική εποχή μας, όπου ο καθένας περιορίζει το ενδιαφέρον του και την φροντίδα του στον εαυτό του ή στο άμεσο μόνο περιβάλλον του, έχουμε πολλά παραδείγματα ιδιοτελούς φιλίας. Για τέτοιες φιλίες ο λαός μας θυμόσοφα αποφαινεται: «Ζει (ζέει=βράζει) χύτρα, ζη φιλία», υπονοώντας τον συμφεροντολογικό χαρακτήρα τους.

Ωστόσο... [\(περισσότερα...\)](#)